

Kim Corbisier 1985–2012

Úgy tűnik, újabb mitológiák már nem születnek New Yorkban, Londonban, de lehet, hogy Budapesten igen.

Kim biztos, hogy nem csak egyszerűen festő volt, de mitikus csillag, itt Budapesten fejlődött ki a KIM-sége, és hullott alá.

Különleges embernek született, de még azt sem tudom, hogy hol. Annyit tudok, hogy ázsiai származású, aki belga nevelőszülei halála után 9 évesen egy Dunaújváros melletti faluba vetődött. A gimnáziumi évek homályosak... A MKE-n 5 éven keresztül a tanítványom volt... Egyfolytában azon csodálkoztam, hogy miképp sikerült a belga franciaságát megőrizni... Dunaújváros nem kimondottan kozmopolita hely.

A párizsi, brüsszeli, de a New York-i undergroundot is életforma-szinten hozta anélkül, hogy ott kapcsolatai lettek volna. Nem megtanulta a világot, benne volt a világ. Ugyanakkor nehéz élete volt, ismeretlen okokból nagyon súlyos pszichikai hátrányban szenvedett kortársaihoz képest.

Harmadévesként Brüsszelben, Párizsban és Marseilles-ben is járt, fotók ezreivel tért vissza. Mindenütt az utcát fotózta, azzal, hogy ezeket festi meg. Negyedévesként az önálló műterem két évre nyugodt és vidám környezetet biztosított neki és nagyon okosan élt a lehetőséggel. Hétköznapi értelemben is hamar sikeres lett, már nem a vizsgákra készült, de megoldotta az életművét, amiről nem gondoltuk, hogy az lesz.

Sietősen, megszállottan festett. Tudta, hogy nincs ideje és én is tudtam. Hogy pontosítsam ez utóbbit, állapotát tekintve nem tudtam elképzelni, hogy negyven

KIM CORBISIER

Vite! On traverse! (Gyorsan, még átmegyünk!), 2010, olaj, szén, grafit, vászon, 154 × 200 cm

évesen karrierművészként csíkokat fog húzogatni, tanítani, pályázatokra és fesztiválokra készülni, ne adj Isten, kiállításokat szervezni. Festőileg ugyan időről-időre érdekelték a csíkok, lebeszéltem róla.

A helyzet az volt, hogy mint aki hosszú kómából ébredt, úgy vetette bele magát nagyméretű (hozzá képest, nála háromszorosan nagyobb) vásznaiba.

A festményei az ébredésről szólnak.

Ha felébredek és reggel cigarettáért megyek (mi másért), nap mint nap átélem, amit ő élt át. A tudat az érzékeléssel kezdődik, az öntudat kávéval és cigarettával, régivágásúan, nálam. Az utolsó 30 év művészetében nem láttam, hogy egy művész felébredt volna.

Toxikus világ a művészeté. Ma a művészek csak akkor ébrednek fel, ha a számlákat ki kell fizetni. Az utolsó harminc évben egyetlen művész sem ébredt fel a világon. Nem tudok senkiről, aki lemondott volna álmairól, a hamis tudat kesernyés bűvöletéről. Sőt, inkább adja meg magát a tudatmódosítóknak, minthogy „jöttányit” is engedjen. Hatalmas iparágról beszélünk, álmogyárról.

Kimnek a festészet jelentette a látható valóságot, amire ráébredt, helyesebben ráeszmélt. Nem akart valamit, hanem abban az állapotban volt, amiben a képi valóságra ébredés és a fizikai ébredés metsződik. John Berger valami ilyesmit gondolt el Van Gogh kapcsán. Nem igazán tudom elképzelni, hogy ilyen találkozás két évnél tovább tarthatna. Józanságára jellemző: gyakran fordult hozzám: „ezt a fotót akarom megfesteni, hogy kell csinálni...?”

Közönségesen megkérdezte, amit mondtam, felírta, és úgy csinálta. Szabad utat engedett saját magához, más szóval: nem állta útját a saját jelenlétének.

De van itt más is, ami messze kiemeli kortársai sorából, de még az előző generációkból is. Született művész és születetten professzionális volt. Az ébredése erről is szól.

Amint azt már említettem, ez a valóságra ébredés két évnél nem tud tovább tartani. Józanságát az álmok borították el.

Filmről álmot és sztárságról. Kim főszereplőként szerepelt a saját filmjében.

Miközben igazi filmszerepe is volt – Pálfi György *Nem leszek a barátod* című filmjében. Minden oka megvolt, hogy megélje kislányos álmait.

Minden oka megvolt, hogy a festészet szigorú logisztikáját triviálisnak tartsa.

Amúgy is, az iskola elvégzése után fokozatosan az éjszaka világában találta magát. Az éjszaka álmvilág, a színészkedő manírok, hisztérikus jelenetek és tudatmódosítás.

Edith Piaf valószínűleg kibíratatlan volt a színpadon kívül. Amy Winehouse-ról sem gondolom, hogy könnyedén tolerálta volna a környezetét.

A KIM-séghez is a forró krumplicépezet társul,

KIM CORBISIER
Önarckép kamerával, printek, 20 x 15 cm egyenként

meg kellett volna várni, hogy kihűljön. Fölcicomázott gyerekteste hamar legendává vált. Extatikusán, elvontan mindig szerelmes lett. Szerelmes lett a megálmodott szerepeibe. Bár néha panaszkodott, hogy őt a vele egykorú fiúk nem fogadják be, ezt maga sem gondolta komolyan, a csak múltó vágy szintjén. Valakitől akart függeni, a valóságához ennek már sok köze nem volt. Kíváncsi volt a saját érzelmeire, tisztában volt a szexualitás érzelmeit is feloldó megsemmisítő természetével. Ennek ellenére bosszantotta, hogy neki nem jár a posztúrilyokoknak kijáró körmönfont udvarlás. Még festő korából tudta, hogy a TV-ben ilyesméről kell beszélni, erre is felkészítette magát. Bizonyítani akarta, hogy ő is normális, mint akárki más. Tudomásom szerint soha életében nem andalgott kéz a kézben egy fiúval, de hát annyi hétköznapi dologgal nem foglalkozott, hogy az már önmagában is elegendő egy halálhoz. De talán a legkülönösebb, hogy Kimnél utolsó évében az éjszaka is megszűnt, a cyberspace-ben találta magát. A cyberspace-ben nincsenek napszakok. Az élettére a facebook lett. Tudjuk, hogy a virtuális világban a romantika és a tudatmosósítók is jól keverednek. A színpad is végtelen, a szereptanulás gyors. Semmi nem állja útját a "big carry on"-nak. Nagy ritkán még egy-egy pillanatra felébredt a tinibopper festeni, de ahogy repült az idő, erre már türelme, helye, ideje sem volt. Még az ősszel megpróbálta. Utolsó festményein már csak néhány elhaló mozdulat látható. Vagy még annyi sem.

Jó időben, de egy nagyon rossz helyen halt meg.

KIM CORBISIER
Allez les enfants, on se dépeche (Gyerünk gyerekek, sietünk!), 2010, olaj, grafit, vászon, 150 x 200 cm

KIM CORBISIER
Il la regarde (Ő nézi Őt), 2010, olaj, szén, grafit, vászon, 168 x 200 cm